

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7816201621
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7816201621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobkyne N. T., nar. XX.X.XXXX, bytom L. M. XX, zast. JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou, so sídlom Rožňava, Čučmianska dlhá 26, proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6C/38/2016-38 z 25.9.2017 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok .

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.763,40 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I) a žalobkyňi priznal náhradu trov konania vo výške 100 % od žalovanej (II).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.763,40 €, ktorú skutkovo odôvodnila tým, že so žalovanou dňa 15.12.2008 uzavreli zmluvu o úvere číslo 7273238, na základe ktorej jej bola požičaná istina 331,94 €, ktorú sa zaviazala vrátiť aj s poplatkom 321,32 €, teda celkovo sumu 653,26 €. Dňa 25.3.2009 uzatvorila so žalovanou ďalšiu úverovú zmluvu č. 7273406, ktorej predmetom bolo poskytnutie 800 €, pričom sa zaviazala úver vrátiť s poplatkom 772,00 €, spolu 1.572,00 €. Žalobkyňa prostredníctvom zrážok zo mzdy u zamestnávateľa na obe zmluvy uhradila 5.444,58 €, oproti 2.225,26 €, na ktoré sa zmluvne zaviazala. V roku 2013 podala spoločnosť CD Consulting s.r.o. voči nej žalobu na zaplatenie zmenkovej sumy 375,61 € v konaní 4C/399/2013 a v ďalšom konaní 12C/446/2013 bola žalobkyňa zaviazaná zaplatiť zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne. Následne začali exekučné konania EX/11448/15 a EX/11446/15. Keďže sa žalovaná naďalej domáhala plnení prostredníctvom zrážok zo mzdy, žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia a súd v konaní 10C/425/2015 nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanej uplatňovať si nároky z oboch označených zmlúv o úvere. Na základe dohôd o zrážkach zo mzdy si žalovaná uplatnila od žalobkyne od marca 2014 sumu 1.763,40 € napriek tomu, že rovnaký záväzok je vymáhaný v exekučných konaniach. Žalobkyňa si uplatnila voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovanej zaplatila najmenej o sumu 1.763,40 € viac, ako mala na základe uzavretých zmlúv o úvere. Žalovaná sa k podanej žalobe a listinným dôkazom nevyjadrila, nedostavila sa ani na predbežné prejednanie obžaloby.

3. Súd po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. k/ a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka (ďalej len

OZ), § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, dospel k záveru, že uzavreté zmluvy majú charakter zmlúv spotrebiteľských, že žalovaná ako veriteľ je právnická osoba, poskytujúca úvery a pôžičky, ktorú činnosť má v predmete podnikania, že žalobkyňa, v zmluvnom vzťahu vystupujúca ako dlžníčka, mala postavenie spotrebiteľa, a napriek tomu žalovaná s ňou uzatvárala zmluvy podľa Obchodného zákonníka, teda v rozpore so zákonom č. 258/2001 Z.z. Z obsahu zmlúv vyvodil záver, že tvrdenie žalovanej, že sa nejedná o spotrebiteľské zmluvy, nakoľko úvery boli poskytnuté na výkon zamestnania, nemení charakter týchto zmlúv, čo odôvodnil tým, že bežnou praxou žalovanej bolo (táto súdu vyplynula z jeho rozhodovacej činnosti), že pokiaľ uzatvárala zmluvy o úvere s dlžníkom, ktorý mal charakter podnikateľského subjektu, v zmluve bol tento dlžník označený IČO-m, DIČ-m, resp. predkladal daňové priznanie, pričom v preskúmaných úverových zmluvách bola žalobkyňa ako dlžníčka označená menom, rodným číslom, trvalým bydliskom, z čoho vyplýva, že nebola podnikateľským subjektom v čase uzavretia zmlúv. Konštatoval, že v označených zmluvách o úvere jednoznačne chýbajú údaje o ročnej úrokovej sadzbe, výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemernej hodnote RPMN, preto sú v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. h/, i/, j/ a k/ zákona č. 258/2001 Z.z. Poukázal v tejto súvislosti na ust. § 4 ods. 3 podľa ktorého ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje okrem iných aj vyššie uvedené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. h/, i/, j/ a k/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa preto mala povinnosť vrátiť žalovanej len požičané sumy 331,94 € zo zmluvy č. 7273238 a 800 € zo zmluvy č. 7273406 a všetko, čo zaplatila navyše, zaplatila bez právneho dôvodu a žalovaná sa na jej úkor takto bezdôvodne obohatila. Súd preto žalobe ako dôvodnej v plnom rozsahu vyhovel. Výrok o trovách konania súd odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP a keďže žalobkyňa mala v konaní úspech v celom rozsahu, priznal jej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, t.j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla odvolaciemu súdu zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalobkyňu zaviazat' na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. Žalovaná vytykala, že napadnuté rozhodnutie súdu je nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé a nie je v súlade s judikatúrou. Uviedla, že so žalobkyňou zmluvy o úvere č. 727328 a č. 7273406 uzavrela podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka a nemožno na ne aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, pretože nespĺňajú charakter spotrebiteľského úveru. Žalobkyňa pri uzavretí zmlúv písomne prehlásila, že uvedené finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, toto prehlásenie dlžníka - žalobkyne je zrozumiteľne, určito a jasne uvedené hneď vedľa jej podpisu. Žalobkyňa bola vyňatá spod statusu spotrebiteľa, pretože účelom poskytnutia úveru bol výkon zamestnania. Pre žalovanú ako veriteľa bolo dôležité, na aký účel bol úver poskytnutý a nie to, na aký účel ho žalobkyňa využila. Preto je bezpredmetné posudzovať, či dané zmluvy o úvere obsahovali obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko nepomenovaná zmluva podľa Obchodného zákonníka si nevyžaduje náležitosti ako uvádza žalobkyňa vo svojich tvrdeniach, a ktoré konštatuje súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/975/2015 z 21.2.2017, v zmysle ktorého dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania účelu poskytnutia úveru je na žalobkyni. Žalovaná taktiež zdôraznila, že v čase uzavretia zmlúv neexistoval a nebol účinný žiaden všeobecne záväzný predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálne prípustná výška úrokov za poskytované peňažné prostriedky a mohlo sa len vychádzať z ust. § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Dôkazné bremeno v otázke primeranosti odplaty v danom prípade taktiež mala znášať žalobkyňa. V čase uzavretia zmluvy neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Žalovaná tak môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z omeškania aj poplatok za jeho poskytnutie, rovnako má právo na zabezpečenie svojej pohľadávky zmluvnou pokutou alebo zmenkou. V súvislosti s posúdením súdu prvej inštancie zmlúv ako spotrebiteľských žalovaná poukázala na rozsiahlu judikatúru. Záverom argumentovala neodstrániteľnou prekážkou konania, ktorú predstavuje res iudicata (existencia veci rozhodnutej), na ktorú je súd povinný prihliadať počas ktorejkoľvek časti konania. Uviedla, že o platnosti jednotlivých častí zmluvy o úvere č. 727328 a zmluvy o úvere č. 7273406 (teda či zmluva je bezúročná a bez poplatkov alebo nie) už bolo rozhodnuté dňa 14.1.2010 a 5.3.2010 rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská

rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35922761, sp. zn. SR 217378/09 a sp. zn. SR 00089/10, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť.

5. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní nečinná.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. d/, f/, h/) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.12.2018 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí .215, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 6.12.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

8. Žalovaná namieta odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv strany sporu, ktoré nemožno podriaďiť pod § 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

11. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

12. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

13. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192

až § 194 CSP alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

14. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné. Vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 CSP. Z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, a preto odvolací súd rozsudok okrem výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti konanie zastavil, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

15. Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky žalovanej nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

16. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalovanej odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom, že zmluvy o úvere č. 7273238 zo dňa 15.12.2008 a č. 7273406 zo dňa 25.3.2009 sú spotrebiteľskými zmluvami podľa všeobecných ustanovení OZ ako aj osobitných ustanovení zák. č. 258/2001 Z.z.

17. V prejednávanom spore vznikol záväzok žalobkyne zo zmlúv o úvere uzavretých podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. V bode 20 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru sa zmluvné strany dohodli s poukazom na § 262 ods.1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Aj napriek svojej povahe výlučného obchodného záväzku sú však zmluvy o úvere s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán týchto zmlúv nebol podnikateľom, zmluvami spotrebiteľskými v zmysle § 52 a nasl. OZ. Preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (ust. § 52 ods. 2 OZ). Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia vypořiadal s tým, prečo uzatvorené zmluvy považoval za spotrebiteľské zmluvy, a preto odvolacia námietka žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia nie je dôvodná.

18. Zmluvy o úvere strán sporu sú formulárovými zmluvami, pretože ide o text vopred vyhotovený žalovanou pre neurčitý počet klientov - dlžníkov, do ktorého sa vpisujú údaje o dlžníkovi, ručiteľovi a poskytnutom úvere. Text zmlúv je usporiadaný tak, že v prvej orámovanej časti sú predtlačené údaje o dlžníkovi, ktorý je fyzickou osobou, ale následne - v ďalšej časti sa uvádzajú údaje o dlžníkovi aj ako o podnikateľovi. Ak žalovaná ako veriteľ uzatvárala zmluvy so žalobkyňou ako podnikateľom, nebol dôvod vypisovať aj túto časť zmluvy, pretože to vyvoláva pochybnosť, či zmluvnou stranou je žalobkyňa ako podnikateľ alebo ako fyzická osoba. Súdna prax dospela k záveru, že dôkazné bremeno o tom, že zmluvu uzavrel dlžník ako podnikateľ, nesie veriteľ, t. j. žalovaná. Ak žalovaná v tomto smere dôkaznú povinnosť nesplní, je potrebné vychádzať z toho, že úver poskytnutý žalobkyňi je spotrebiteľským úverom.

19. Správne súd prvej inštancie na posudzovaný prípad aplikoval ustanovenia zák. č. 258/2001 Z.z. a posudzoval náležitosti zmluvy v súlade s predmetným zákonom, nakoľko podľa prechodných ustanovení § 25 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Ust. § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z.z. špecifikoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (okrem všeobecných náležitostí podľa OZ). Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že predmetná zmluva neobsahovala náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. h/, i/, j/ a k/ cit. zákona (ročnú úrokovú sadzbu, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, RPMN a priemernú hodnotu RPMN) a preto s poukazom na ust. § 4 ods. 3 cit. zákona, ako súd prvej inštancie správne vyvodil, je potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

20. Podľa § 451 ods. 1 OZ kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

23. Závazkový vzťah bezdôvodného obohatenia vznikne len ak sa naplnia všetky zákonom ustanovené predpoklady na jeho vznik (ak sa niekto „na úkor iného bezdôvodne obohatí“). Základným predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia je vznik majetkového prospechu u obohateného, pričom k zväčšeniu jeho majetku došlo v rozpore s právom uznanými dôvodmi. Dôvod o existencii bezdôvodného obohatenia na strane obohateného musí ponúknuť postihnutý, ktorý žalobou na súde žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. jeho peňažnú náhradu. Na vznik záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia, ani existencia protiprávneho úkonu. Zákon vyžaduje len to, aby k bezdôvodnému obohateniu došlo v dôsledku právom uznávaných dôvodov.

24. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že žalovaná v prospech žalobkyne titulom zmluvy o úvere č. 7273238 z 15.12.2008 vyplatila čiastku 331,94 €, a titulom zmluvy o úvere č. 7273406 zo dňa 25.3.2009 sumu 800 €, pričom žalobkyňa v prospech žalovanej plnila z prvej zmluvy sumu 1.685,09 € a z druhej zmluvy sumu 3.759,49 €. Za situácie, že oba úvery boli v zmysle vyššie uvedeného bezúročné a bezpoplatkové, správne postupoval súd prvej inštancie, ak zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 1.763,40 € predstavujúcej časť jej bezdôvodného obohatenia (na strane žalovanej vzniklo bezdôvodné obohatenie vo vyššej výške, ale súd je viazaný petítom žaloby) v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že odvolacie námietky žalovanej ohľadne nesprávneho právneho posúdenia vecí sú nedôvodné.

26. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná nepoužila prostriedky procesnej obrany v zmysle ust. § 149 CSP, písomne sa vo veci nevyjadřila a nezúčastnila sa na predbežnom prejednaní sporu. Prostriedky procesného útoku a procesnej obrany sú procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania. Koncentrácia konania vyžaduje, aby strana sporu vykonala špecifikované procesné úkony v určitej fáze konania, pričom omeškané procesné úkony sú (alebo môžu byť) neúčinné. Na neúčinný procesný úkon súd neprihliadne. Žalovaná mala možnosť sa pred rozhodnutím vo veci samej účinne brániť prostriedkami procesnej obrany, medzi ktoré patrí aj námietka právoplatne rozhodnutých vecí Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, Bratislava a nie na túto poukazovať až v odvolacom konaní (ani v tomto však nepredložila rozsudky rozhodcovského súdu, na ktoré poukazuje). Napriek tomu na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na to, že prípadný rozhodcovský rozsudok, vydaný v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (č. I. 9), by bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, a to rozhodcovskej doložky, ktorej formulácia vo všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom táto rozhodcovská doložka nebola osobitne, individuálne so spotrebiteľom vyjednaná, bola predformulovaná žalovanou, žalobkyňa ako spotrebiteľka nemala reálnu možnosť ovplyvniť obsah a znenie takejto podmienky, nemala možnosť výberu, mohla len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým zmluvným dojednaniam, teda aj prípadnému rozhodcovskému konaniu, ktoré vyvolal dodávateľ - žalovaná, a teda vyplýva zo vzťahu fakticky nerovnovážneho. Rozhodcovská doložka tak, ako vyplýva zo všeobecných podmienok úveru je neprijateľnou podmienkou, je od počiatku neplatná, a preto rozhodcovský rozsudok nezakladá prekážku rozhodnutej veci. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS/55/2011-19 z 24.2.2011, podľa ktorého neplatná rozhodcovská zmluva nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu.

27. Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná a žalobkyni preukázateľne trov tohto konania nevznikli.

29. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).